26870

HUNGARICA VITEBERGENSIA

LIBRI UNICI EX BIBLIOTHECA NATIONIS HUNGARICAE UNIVERSITATIS HALENSIS CUM VITEBERGENSI CONSOCIATAE

Phototypice describendos curavit ediditque

BÉLA OBÁL
Professor extraord. Theol. Academiae A. C. Eperiesiensis

Halis Saxonum
Typis Wischani et Burkhardti
MDCCCCIX.

SZTE Egyetemi Könyvtár
J000953040

HUNGARICA VITEBERGENSIA

LIBRI UNICI EX BIBLIOTHECA NATIONIS HUNGARICAE UNIVERSITATIS HALENSIS CUM VITEBERGENSI CONSOCIATAE

Phototypice describendos curavit

ediditque

BÉLA OBÁL

Professor extraord. Theol. Academiae A. C. Eperiesiensis

Halis Saxonum

Typis Wischani et Burkhardti

MDCCCCIX.

A M. Kir. Horthy Miklós Egyetem Könyvtára Szeged
26870

In hoc opere continentur hi libri unici

I. (Nicolaus Agrius): Gratiarum actio cum adiuncta precatione . . . etc. Debrecenben 1597. P. 5.

II. A' Varadi siralmas Tömlötznek fenekén nyomorgó Magyar Raboknak keserves rabságokat egy Keresztyén igy sirattya e' versekben (1681). P. 23.

III. Felvinczi György: Igen szép Historia, avagy Példa az Jerusalemböl Jerichóban menő Tolvajoktól megsebesittetett embernek állapottyáról. Lőtsén 1689. P. 33.

IV. a) Az Szikszai Templomon gyakorlott Istennek itileti . . . mellyet Versekben szedett edgy az bujdosok közzül. Lőtsén 1694. P. 67.

b) Mága sirálmas sorsat kesergő Magyar Thalia. Ad notam: Jaj melly siralmas ez világ. P. 77.

c) Igaz megiratása egy Csudatermetnek . . . az 1692 esztendőben . . . notaja: Szolit minket Christus Urunk. P. 82.

His succedunt in appendice:

1. „Osztopányi Pernyeszi Sigmond: A Kegyes Léleknek lelki Vigasztalást szerző Idvesség Paissa. Mellyet... forditott Avenarius Jánosból. Lőtsén 1693." Titulus exemplaris unici editionis secundae. (Prima editio: Colosvar 1676.)

2. Tres dedicationes librorum II. III. et IV., qui insuper legi possunt, a Johanne Var(adi-)Szakmáry ad Michaelem Rotarides scriptae.

Praefatio.

Permultum valet ad culturam Hungaricam alma Universitas Vitebergensis, quam tot studiosi Hungarici inde ab anno 1522 frequentabant, ut suum proprium coetum conficerent et propriam bursam haberent eorumque multi perfectis studiis ibidem professores adhiberentur. Quorum praeclarissimus Georgius Michaelis Cassai, professor et decanus facultatis philosophicae, ante mortem suam anno 1724 res familiares et bibliothecam suam „utilitati et aedificationi Alumnorum Pannonum consecravit", quo facto fundamentum „Bibliothecae Nationis Hungaricae Vitebergensis" et stipendiorum hodiernorum iecit. Fundatio haec Hungarica anno 1817 occasione consociationis Universitatum Vitebergensis et Halensis Halas Saxonum transmigravit et etiam nostro tempore separatim administratur.

Haec bibliotheca ex eo tempore donatione nonnullorum et praecipue ditissima collectione Michaelis Rotarides multis Hungaricis operibus locupletata est, quae in patria illis adversariis temporibus dissipata sunt. Praefectus huius bibliothecae, Dr. Carolus Gerhard, Director Bibliothecae Universitatis Halensis, primus notam reddidit hanc bibliothecam in opere, quod inscribitur: Beiträge zur Bücherkunde und Philologie August Wilmanns gewidmet Leipzig 1903, p. 139—158. De vita autem Georgii Michaelis Cassai et Michaelis Rotarides

scripsit Ladislaus Bartholomaeides sub titulo: Memoriae Ungarorum qui in alma condam Universitate Vitebergensi a tribus proxime concludendis seculis studia in ludis patriis coepta confirmarunt. Pesthini 1817.

Cum annis 1905—1907 in Universitate supradicta studia litterarum persequerer, libri a me nunc editi in manum meam pervenerunt, quos unicos esse e capite libelli menstrui „Protestáns Egyházi és Iskolai Lap" cursus 29. annui 1886 p. 1301 et cursus eiusdem annui libelli menstrui „Magyar Könyvszemle" p. 259 e calamo Colomanni de Révész id est ex opere Caroli Szabó: Régi Magyar Könyvtár, Budapest 1879, p. 556, Nr. 1374 cognovi.

Magno mihi gaudio est, quod stipendio publico Excellentissimi ac Illustrissimi Domini Comitis Alberti Apponyi, Ministri Cultus et Institutionis Publicae Regii Hungarici adiutus pristinum meum desiderium editione horum librorum explere possum, quam ob rem Benignissimo Domino Comiti et hoc loco gratias ago. Non minus obligatus sum Clarissimo Domino Directori Dr. Carolo Gerhard et Celeberrimo Domino Custodi eiusdem bibliothecae Dr. Henrico Reinhold, quod mihi occasionem utendi libris dederunt.

Postremo commemorandum esse puto bibliothecam nationis Hungaricae universitatis Halensis cum Vitebergensi consociatae eiusque libros unicos sub titulo: „A hallewittenbergi magyar Könyvtár és unikumai" materna lingua notos reddendos ac aestimaudos esse.

I.

GRATIARVM ACTIO CVM ADIVNCta precatione, pro universis acceptis et accipiendis Spiritualibus et Corporalibus Dei optimi beneficiis etc.

DEBRECENBEN

M. DIIIC.

FŐRŐK mindenhato Iſten, Menynek es Földnek Ura teremtőie, mi Urunk Ieſus Chriſtuſnak dicsőſſeges ſent Attya, Abrahamnak, Iſaknak, Iakobnak, ſ. minekűnkis kegyelmes Iſtenűnk: Te ſent főlſegednek alazatos ſiuel Lelekkel nagy halakat adunk, ſent Fiadnak az Ur Ieſus Chriſtuſnak neueben, minden időbeli el vőtt kegyelmes aiandekidert, Lelkiekert es teſtiekert: Kivaltkeppen hogy te minket őrők időknek ellőtte, az elatre Chriſtus Ieſusban kegyelemből valaſtottal, ſzemelyedre es haſonlatoſſagodra teremtettel, Szent Fiadnak altala meg valtottal, őrőkkős Fiaidda tőttel, Szent Lelkeddel az fogadot fiuſagra el pecselteltel, Igaz es iduőzitő eſmeretedre hoztal, iduőſſegűnk es őrők eletűnk felől bizonyoſſa tőttel. es ez ideiglen minden lelki teſti veſedelmektűl kegyelmeſegedből meg oltalmaztal, es az te Anyaſentegyhazadnak tarſaſagaba meg tartottal: Annak-okaert mind ezekert te Szent főlſeged-

gednek iegyen örökke valo hala.

Vißontag Fölſegednek alazatos-ßiuel Lelekkel könyörgünk, ßent Fiadnak az Ur Ieſus Chrſtuſnak neueben, ßent Leleknek vezerleſeböl, mindennemü kegyelmes igiretidnek, lelkieknek es teſtieknek raytunk el telyeſiteſeert, es kerünk teged hogy az mi Iffiuſaginknak büneit, es egez eletünkben valo alnokſaginkat, teuölgeſinket, hitetlenſeginket, es mindē egyeb gonoz cselekedetinket, kegyelmeſſegedböl Szent Fiadert bocsaſd meg: Szent Lelkednek altala az te meg eſmert igaſſagodban, idvöſſegünk es örök eletünk felöl valo hitünkben es remenſegünkben mind vegiglen tarts meg, reank ki araztot ßent igidnek igaz vilagoſſagat az mi ßiuönkben es Lelkünkben naponkent igaz hitnek altala neuellyed, es öregbitſed.

Arazd reank Uram Iſten minden Lelki, teſti aldaſidat, es Szent Lelkednek altala naponkent terits hozzad bennunket, hog terheſsünk, hog tegedet jobban iobban eſmerheſsünk, felheſsunk, ßeretheſsunk,

heſsünk; tißtelheſsünk es mindenben az mi fiui es leanyi engedelmeſſegünket, kedves aldozattul te Szent Fölſegednek be mutathaſſuk.

Oltalmaz meg Uram Iſten, ßomßedſaginkban leuö Kereßtyen orßagokkal, tartomanyokkal, varoſſokkal, falukkal es azokban leuö hiueiddel es ßolgaiddal egyetemben: minket-is Varaſunkal, Eecleſiankal, es hazunk nepeuel egyetemben, minden lelki es teſti veßedelmektöl, kiualtkeppen az ördögtül, annak alnakſagatul, csalardſagatul, hamis tudomanyatul, veßedelmes kiſirtetitül, artalmas tagaitul: jöuendö veßedelmes hadaktul, haboruſagtul, rablaſtul, dulaſtul, tüztül, ehſegtül, dragaſagtul, veßedelmes betegſegektül, hirtelenbē valo halaltul, eghi haboruktul, veßektül, ragyaktul, kö elsöktül, Meny-ütö köuektül veßedelmes arvizektül, bünben valo eſeſtül. gonoſz hirtül. nevtül, gyalazattul, gonoß lelki eſmerettül, ketſegben valo eſeſtül, es karhozattul.

Oltalmaz meg Uram Iſten, mind moſt

ſ-mind

ſ-mind ennek utanna valo időkben idegennepeknek ki ůteſektűl, kaar tetelektűl es fegyuerektűl.

Szand meg Uram Iſten, az te hiueidnek ennyi ſok keſerues nyomoruſagat, gyalazattyat, romlaſat es verek hullaſat, mellyet mind moſt ſ-mind ennek előtte valo időkbē az idegenek raytűk kemellelenűl cselekettenek, hogy az idegen nepektűl az mi raytunk vőtt győződelmekert, az te nagy Neued ne ſzidalmaßtaſſek.

Oruendeztes megh Uram Iſten bennűnk, ennyi ſok ſiralmas es rabſagos eßtendeink vtan. Hatalmas gonduiſeleſed del, oltalmazaſoddal, ßabaditaſoddal es bekeſſegeddel.

Tarts meg Vram Iſten minden helyeken, itt mi közőttűnkis, az te ßerelmes Fiadnak vereuel meg valtot kicsin Seregedet es Anyaßentegyhazadat, abban levő Feiedelmekkel, Urakkal, vitezlőkkel, gonduiſelőkkel egyetemben, az te nagy neuednek dicsőſſegeert. Mint regenten hatalmaſſon meg tartottad Æ-

gyptomban, az Puſtaban, Aſsyriaban, Chaldeaban, Sido orſaghban, es egyeb helyeken minden kegyetlenek ellen.

Vram Iſten gyomlaly ki kőzzűlűnk minden gyűlőlſeget, viſſza vonaſt, harag tartaſt, boſſu allo lelket, es ajandekoz meg bennűnk igaz ertelemnek, bőlcseſegnek, haſznos tanacsnak, erőſſegnek, eggyeſſegnek, igaz attyafiui ſeretetnek, es Iſteni ſelelemnek Lelkevel, hogy mind az te nagy Neuednek tiſteſſegere es dicsőſſegere tartozo dolgokbā ſmind az mi nyomorodot hazanknak es abban levő Anyaſentegyhazadnak oltalmazaſara, es meg maradaſara ſolgalo igyűnkbē, eggyet ertheſſűnk, eggyet akarhaſſunk, es egy ſivel Lelekkel nagy haſznoſſan ſolgalhaſſunk.

Igy tegy mi velűnk mi kegyelmes Atyank Iſtenűnk, az te Fiadnak az mi Urunk Ieſus Chriſtusnak altala: Hogy mi-es te Szent Főlſegednek kegyelmes gongya viſeleſet, es oltalmazaſat latuan, az te nagy Neuedet dicsőitheſsűk, es nemzetſegről nemzetſegre te Szent

Fől-

Fölſegedet, mind örökkön örökke ma-
gaſtalhaſſunk, Amen.

KICSIN GYERMEKEK-NEK NAPONKENT REG-geli es eſtveli könyörgeſeknek rö-vid modgya.

REGGELI KÖNYÖRGES.

VR Iſten mi kegyelmes ſzerelmetes Szent Attyank, ki minden allatok-nak, nagyoknak es kicsinyeknek ke-gyelmes gongyaviſelöie, oltalmazoia es taplalo Attya vagy: Nagy halakat a-dunk te ſzent felſegednek minden idö-beli gondviſeleſedert, ez etczakai oltal-mazaſodert-is, Szent Fiadnak az Ieſus Chriſtuſnak altala, Amen.

Viſzontag Fölſegednek mint kegyel-mes Attyanknak alazatoſan könyör-günk, hogy mind moſt ſ-mind ennek u-tána egeſz eletünknek rendibē öriſz meg oltalmaz meg Varaſunkal, Eccleſian-kal es hazűk nepevel egyetembe, mindē ſelki es teſti veſzedelmektűl, agy egeſſe-

get, lelki testi bekesseget, Es io Napot ßent Fiadnak az Ieus Christusnak altala, Amen.

ESTVELI KÔNYÔRGES.

VR Isten mi kegyelmes ferelmetes Szent Atyank, ki minden allatoknak nagyoknak es kicsinyeknek kegelmes gongya viselôje, oltalmazoja es taplalo Attya vagy: Nagy halakat adunk te Fôlsegednek, minden idôbeli gond viselesedert, ez mai taplalasodert oltalmazasodertis, Szent Fiadnak az Iesus Christusnak altala, Amen.

Vißontag Fôlsegednek mint kegyelmes Atyanknak, allazatoson kônyôrgûnk, hogy mind most s-mind ennekutanna egeß eletûnknek rendiben, ôriz meg, oltalmaz meg Varasunkal, Ecclesiankal es hazunk nepeuel egyetembe, minden lelki es testi veßedelmektûl. adgy egesseget, lelki testi bekesseget, Es io Etzakat, Szent Fiadnak az Iesus Christusnak altala, Amen.

HYM.

HYMNVS,

CHriſtus ki vag nap es vilag, Minket ſetetſegben ne hagy, Igaz vilagoſſag te vagy, Karhozatra mennůnk ne hagy: Karhozatra mēnůnk ne hagy.

Teged kerůnk Szent Ur Iſten, Oltalmaz minket ez eyiel, Nyugodalmunk bened legyen, Az mi lelkůnk el ne veſſen, Az mi lel:

Nehez alom el ne nyomyon, Az ellenſeg meg ne csallyon, Teſtůnk hozza ne haiolyō, Es haragodban ne hozzon. Es:

Mi ſemeink ha alufnak, Sziuůnk rejad vigyazanak, Te hatalmadnak ereje, Legyen hiueknek őrzője. Legyen hiue:

Vr Iſten hozzad kialtunk, Legy kegyelmes gonduiſelőnk, Őriz megh ellenſeginktůl, Ordőgnek csalardſagatul: Ordőgnek csalardſagatul:

Parancsollyad Angyalidnak, Hogy minket megh őrizzenek, Az mi gonoſs ellenſegůnk, Hogy taoul iaryon mi tőlůnk: Hogy taoul iaryon mi tőlůnk.

Emlekezzel megh mi rolunk, Iol tudod mely garlok vagyunk Kiket vered-

A M. Kir. Horthy Miklós-Tudományegyetem KÖNYVTÁRA SZEGED

del mègh valtal, Ur Iſten kerûnk ne hadgy el: Vr Iſten.

Dicsôſſegh legyen Attyanak, Ѵ Szent Fianak Chriſtuſnak, Szent Lelekkel egyetemben, Örökkön örökke, Amen. örökkön örökke Amen.

AZ MAGYAR ORSZAGHI Eccleſianak Keſerues panaſſa, mellyet tôtt az Tatar ellen, 1594.

Nota, Ne hagy el eſnem Fölſeges:

NAgy keſerveſſen Fölſeges Iſten Seregöknek Vra, Magyar nemzetnek ki valal regen hatalmas oltalma, nagy romlaſinkbôl kialtunk read, tekints Arvaidra.

Iol megh ôſmertûnk kegyelmes Attyank okat oſtoridnak, hogy ſiros földet moſt epetetted io Magyar Orſzagnak, fene Tatarral es le vagattad nepet Orſagunknak.

Czudalatoſok de nag igazak Iſten te vtaid, megh foghatatlan bölcseſegh tanaczid es minden ôſuenyid, ime földedre oly nepet küldel az ki teged gyülöl.

Olly

Olly meßße fȯldrȯl ßoros utokon erȯs kȯ Sziklakon, ver ßopo Tatart te altal hoßtad ſok folyo vizeken, hatalmat adal ellẽünk nekik ßomßed nemzetekẽ.

Legy engedelmes Uram Hatalmas Iſten te nepednek, pogan Tatarnak ne ad kezeben hatarat fȯldednek, fel ęmeld karod ßallyon meg kerlek, kegyelmez nepednek.

Az mi erȯnkben ſemmit nem bizunk mert megh csallatattunk, ßȯmzed baratink nem ſegithetnek csak read maradtunk, Emberi ęrȯ tȯlünk mar el kȯlt kely fel tarts megh bennünk.

Uram kegyelmes Attyank tekints meg nagy gyalazatodat, mert az poganſag nag kevely ßoual csufollya hazadat, es nagy edeſſen mayd megh trefallya, hatalmas karodat.

Seren gyors Louan tetoua nyargal labaiual mindent ront, mint Villamasbol hirtelen le ßal tüzes meny ütȯ kü, igy naġ hirtelẽ veletlẽ rontya ȯli hiueidet.

Az te hatalmas reghi nagy karod moſt vallyon s-houa lȯt, mellyel regen-

ten az

ten az ellenſegôn neped hatalmat vôt, houa lôt kerlek az te Angyalod ki iart neped elôt.

Gyakorta valo kegyeſſegednek peldait engedgyed Magyar Nemzetnek, Tatarok ellen Angyalod ereffed, Meny ûtô kôuel Menybôl verd agyon had diczíryen neped.

Rolad Ur Iſten az te nepeid el nem feletkeznek, io tetemenyid az Eghigh neked nyelûeken viſelik, minden nemzetek tûlûnk meg hallyak, Hatalmas dolgaidat.

Igen hatalmas vagy te Vr Iſten mind Mennyen es fôldôn, az te erôdnek ellent nem vethet tegzes Tatar pogany, roſz ruſnya nep es fertelmeskôdô, ki ſoha iot nem ſzan.

Vagyon ſiuemben erôs remenſegh hogy meg vered ûket, mert noha velek bûnert vereted elôbôr nepedet, de kegyelmes vagy te Attya Iſten meghſzanz vegre minket.

Sokaig raytunk el hittem bizony Attyank ezt nem tarttya, mert ô fiai vagyunk

gyunk Chriſtuſert nyavalyankat banya, csak ſzerelmeból ſuytogat minket haragyat ſallittya.

Legyen dicseret az Magaſſagban az mi Iſtennünknek, legyen ſzidalom gyalazat bator mi bűnös feyünknek, Iſten kegyelme csak maradgyon meg nyavalyas lelkünknek.

Az miket rendelt az Ur felölünk am bator legyenek, Attyank minekünk gonoſzt nem adhat kedues fiainak, ſőt rendeleſe haſznoſok nekünk, neve Dicserteſſek.

LI. SOLTAR.

VR Iſten irgalmaz nekem, te irgalmaſſagod ſzerint, mosd es tőröld el bűnömet, mellyet banok ſziuem ferint, hogy te ellened vetkeztem, banom es keſerű ennekem, meltan engem meg itelhetz, azert te igaz Iſten lehetz.

En az bűnben fogantattam, bűnben anyamtul ſzarmaztā, te csak ſzeretz igazſagot, es igerſz irgalmaſſagot, hints meg engemet Iſoppal, honal feierb leſzek előtted

lőtted, vigh leſzẽ lelkem te benned, tetemim meg vidulnak tűled.

Ne nezd Uram bűneimet, tőrőld el minden vetkemet, teremts bennem tiſta ſivet, es adgy ennekem SzentLelket, ne ves el engem előled, es ne vedd-el tűlem ſent Lelked. adgy ennekem űdvőſſeget, es iora viſelő ſent Lelket.

En miattam ſok emberek, az te vtadra terűlnek, kik ő bűnőket el hadgyak, es eltőket meg jobittyak, ſabadits Vram engemet, veddel rolam iteledet, oldgyad meg az en nylvemet, hogy magaſtalhaſſon tegedet.

Aldozatot tennek neked, ha kedues volna előtted. de csak kivanod en tőlẽ, legyen tőredelmes ſivem, tekints Vr Iſten lelkemre, es tegy kegyelmeſen ő vele, tegy iol az te egyhazaddal, ki teged ſolgal igaſſagban.

XLVI. SOLTAR.

ERős varonk nekűnk az Iſten, es fegyverűnk ellenſeg ellẽ, meg ſabadit veſedelemtűl, kik rank iőnek moſt min-

minden felöl, az mi reghi ellenſegünk, haborgat bennünk, erövel fegyverrel, es nagy csalardſaggal, es minden nagy hatalmaſſagal.

Nincse nekünk ſemmi hatalmük, mellyel neki ellene allyük, viaskodik az Ur erretünk, kit az Iſten bocsatot nekünk, ha kerded hog ki legyen az, Ieſus Chriſtus az, ſeregöknek Urá, kinel nincs több Iſten, annal vagon az gyözedelem.

Ha ez vilag mind órdög volna, es el nyelni minket akarna, azert tóle ſemmit ne felyünk, csak Chriſtus oltalmaban bizzunk, no bator dühöskodgyek, no fenekögyek, ez vilagnak Vra, nincs raytunk hatalma, Vrunk Chriſtus útet meg birta.

Meg al az Iſtennek igeie, es nem alhat ſenki ellene, az nagy Iſten vagyon mi velünk, es Szent Lelke lakozik bennünk, ha teſtünk nekünk el veſz, ha marhank el veſz, hirünk es nevönk, feleſegünk gyermekünk, az menyorſagh megh marad nekünk.

AMEN.

II.

A'

VARADI ſiralmas Tömlötznek

fenekén nyomorgó Magyar

RABOKNAK

keſerves rabságokat

egy kereſztyén igy ſiratiya e' Verſekben.

NYOMTATTATOTT.

Ad Notam: Mikor Senachérib az Jeruſa.

I.

REgen O Törvényben az Izrael népe,
Ammon pogany népnek hogy esék kezébe,
Sűrű ohaitáſſal fohászkodék menybe
Meg-halgatád Uram őket az Egekbe.

II.

Szomorún ült régen Babiloniaba,
Iſtennek ſok néppel tellyes ſzent városa,
Özvegységre mikor juta Sion Lyánya,
Meg-ſzánád mikoron földön ült a' porba.

III.

Utat nyitál nékik a' ſzabadúláſia,
Midőn meg-törödött volna Jákób háza,
Nem hagyád el-veſzni ſulyos rabságába,
Be-vivéd iſmétlen őket hazájokba.

IV.

Sokſzor meg-próbáltad nyomorúság által,
Sokat Sidók közzül meg-ölél halállal,
De midőn megtértek hozzád könyhulláſſal.
Hozzájok fordúltál irgalmas orczáddal.

)(2 V. Oh

V.

Oh menybéli nagy Ur igy fizetél nékûnk
Mert nem félénk teged mar azért ſir lelkûnk,
Noha Profétaid feddôztek ellenûnk,
Nem fogadok ſzódat mert kemény volt ſzivûnk.

VI.

Már moſtan érezzûk fenyegetéſeder,
Váradi tômlôczben bûntecz ezert minket,
Pénz nélkûl adád el rabsagra népedet,
Meg nemì ôregbitéd az ô becsujôket.

VII.

Már csak fohâſzkodunk mint foglyok tômlôczben,
Miként Jérémiás a' ſáros veremben,
Várjuk azt az orát a melly által végre,
Bóldogúl múlnánk ki s' jutnánk az Egekbe.

VIII.

Sem éjjel ſem nappal nincsen nyugodalmunk.
Hogy Iſtent ſzolgálnók nincsen Vasárnapunk,
Nem zengedez kôztûnk Evangéliomunk,
Hanem mint a' barmok Tôrvény nélkûl vagyunk.

IX. Ha

IX.

Ha nappalra jutunk dologra hajtanak,
Ha étzakát érünk kalodában zárnak,
Hogy ha reménkedunk csufolván katzag-
nak.
Mikor kényörgünk-is rajtunk hahotálnak.

X.

Sirván jut eſ'ünkben ſzületésünk földe,
E' mellet peniglen édes házunk népe,
Mellyért badgyad lelkünk tömlöcz közepette.
Vigy haza Ur Iſten még minket közikbe.

XI.

Váradi tömlöczben ſiránkozó Rabság,
Kik csak ohajtozunk miképpen Sidóság,
Ægyiptom földében kit bántot nagy fogság
Vigy-ki ez inségbül menybéli Uraság.

XII.

Vidd viſzſza Ur Iſten még a' Jákób házát,
Ne puſztits el bennünk miképpen Gomorát:
Tarts-meg Sodomában mint Loth Pátriárkát,
Engedgy hamar idön látnunk ſzabadúláſt.

XIII.

Mert e'nagy rabságban ſzintén el-bádgyadtunk,

Jaj ſzóval ſiráſſal tellyes a' mi napunk,
Miképpen a' Darvak ſzinten ugy kiáltunk,
Jóſeffel tömlöcznek fenekén csak ſirunk.

XIV.

Oh menybéli Iſten mig hagyod Lelkünket,
Sodoma vétkével gyötreni ſzivünket,
Ideje fenyits-meg téged nem félöket,
Ne káromlya tovább ſzentséges nevedet.

XV

Ne ſies oh Uram végsö romlásunkra,
Ne neveſſen rajtunk lelkünk fajdalmára,
Vigy haza még minket földünk határira,
Melyrul el-hozatánk hóltig való gyászra.

XVI.

Már ſokat közzülunk tengeri gállyákra,
Le-vit az hatalmas idegen országra,
Születések földét kik nem láttyák ſoha,
Mellyet keſerveſſen ſirathat ſok anya.

XVII.

Minket-is peniglen azzal fenyegetnek,
Hogy ha ſanczot értünk rövid nap nem küldnek.
Le-adnak földökre a' Szerecseneknek,
A'kik határiban laknak napkeletnek.

XVIII.

XVIII.

Nem gondolnak azzal hogy ſebekben
ſekſzûnk,
Nem tekintnek arra mint galambok nyögûnk,
Ha ſirunk elóttók nevet ellenségûnk,
Azt mondgyák el-hagyott s' nincs nékûnk
Iſtenûnk.

XIX.

Oh ſerègek Ura ki formálál minket,
Te teremtéd Uram az halló fûleket,
Hald-meg e' rabságban mi kónyórgésûnket
Tellyeſits-bé hamar a' mi kérésûnket.

XX.

A' Sion kó fala egyedûl téged vár,
Készûlly óltalmunkra ſeregek Ura már,
Mert lelkûnkón vagyon Egyiptomi vas zár,
Neved ne hadd tovább gyalázni mert nagy
kár.

XXI.

Azért fordúlly hozzánk mi kegyes Iſtenûnk,
Meg-vallyuk már végre hogy néked vétkeztûnk,
A' ſzent Izraellel bocsánatot kérûnk,
Térits-meg tehozzád téged had kóveſsûnk.

XXII.

XXII.

Vigy-ki e' tömlöeznek ſetet fenekérül,
Iſópoddal tiſztíts undok vétkeinkbul,
Engedgy ſzabadúláſt minékünk menyégbul,
Vigy haza földünkben had dicsérjünk ſzentül.

XXIII.

Igy ſira ſzivében a' Váradi Rabság,
Kiket moſt tömlóczöz kemény hatalmaſság,
Szabadits-meg minket menybéli Uraság,
Téged imádni fog azért a' Magyarság.

XXIV.

Ezer hat ſzáz nyólczvan és edgy eſztendőben,
Szent Mihály havának utólsó hetiben,
Nemzetem rabságát látván a' tömlöczben
Ugy ſzerzém ezeket Váradon létemben.

VEGE.

III.

IGEN SZÉP

HISTORIA,

avagy

PELDA

Az Jerusalemből Jerichóban menő TOLVAJOKTÓL meg-sebesitetett embernek àllapattyáról.

Mellyet ÚDVEZITŐNK elő hozott Sz. Lukácsnal az X. Részben.

Most penig Historia szerent bővebb beszéddel való Rhytmusokban meg-irattatott és ki-bocsattatott

FELVINCZI GYÖRGY

által.

Anno 1689. 29. Januarij.

LŐTSÉN,

Nyomtatt: 1689. Esztend:

Az Maria Magdolna Eneke notajára.

Szentul eneklenék egy Halott énekben.

ISten előtt ſemmi nintsen
ollyan kedves,
Mint az Irgalmaſság: mert ki
azzal tellyes, (a)
Ajtot az életre által úton keres,
Iſten kegyelmében mert a'léſzen reſzes.
De a'kiben nincsen ſemmi irgalmaſság, (b)
Az mely az Iſtenhez egy haſonlatoſság,
Az Szentek kűſzöbén által hejában hág, (c)
Mert távúl van attól a'dragâ Menyorſzág.
Szépen tanit erről Urank egy példában,
Kit meg-irt Sz. Lukács az ő irasaban,
Egy ember vólt ugy-mond egykoron útt-
tyában,
Ki Jeruſalemből menne Jerishóban.

(a) *Exod.* 22. *verſ.* 27. (b) *Luc.* 22. *verſ.* 27
(c) *Luc.* 6. *verſ.* 36.

Mint hogy a' gonoſság ſzerint ſzerte nyargal,
Mig a' Világ fenn áll ſoha meg-is nem hal,
Jamboroknak ůgye vagyon a' látorral,
Az igaz keresmény ſzokſzor kôzôs orral.
Igy ez-is nyavalyás úton menésében,
Midôn nem-is vélne-s-nincs-is elméjében,
Hogy az verengezôk vôtték vólna czélben
Veletlenůl eſik Tolvájok kôzében.
Kiktôl ugyan akkor hogy kôrnyůl vetetik,
Sok vereſęg után meg-ſebeſittetik,
Ruháját, teſtérôl le-vonnyak-el viſzik.
Maga penig ſzegény fęl-holton hagyatik.
Ezen Sidok kôzzůl ſenki nem kônyôrůlt,
Jóllehet Sidó vólt sôt ugyan Sidó ſzůlt,
Mind Paps-mind Levita az uton el-kerůlt,
Noha ſebek miat ſzôrnyů kinban merůlt.
Kitt midôn ott talált egy Samaritánus.
Nem lôn ſzive hozzá kemény kô hanem hus,
Baját fel vallallya noha nem Patronus,
Igy lôtt barattyára azt mondgya a' Chriſtus. (d)
Ez Sidónak honnya vólt Jeruſalemben,
Hol ſzegény gazdaggal lakot egyetemben,
A' miként intézem az Ur beſzédében,
Magat foglalta vólt az egygyeſeletben.
Ebbôl

(d) *Luc.* 10. *verſ.* 36.

Ebbôl is ki-tetſzik gyámoltalansága.
Hogy mikor érkezik ez nyomorusaga,
Nem támad ſohunnan ſemmi rokonsága,
Mig idegent Iſten néki nem támaſzta.
Igy vagyon ám dolgá, az egygyes embernek,
Kit a' ſok nyavalyák midôn környûl veſznek,
Jaj akkoron Sórſa egyedûl élônek,
Iſten ſem javalta allapattyát ennek.
Meg történik az jaj ezen-is ſzegényen,
Mert nem vala kinek tanacsával éllyen,
Forraſztya elméjét, nem ûlhet egy helyen
Az veſzedelemre hányot homlok megyen.
Miden azért a' buk ſzertelen emęſztik,
Celláját el-hadni gyakran ûgyekezik,
Hogy az út félelmes attól ſem vetôzik,
Csak vak ſzerencsének kormanyához bizik.
Noha Jerichotól a' nagy Jeruſalem,
Nem vólt igen meſzſze a' miként intézem,
De hogy ſzerencsének forgásátel-nézem,
Ajton ki lepôt-is talál veſzedelem.
Mikoron úttyában menne leg-batrabban,
Egy sûrôltéſt halván ſzivében meg-dobban,

Három Tolvajjálla elôtte meg-ottan,
Mindeniknél láncza, s'-hajito fejſze van.
Fejſzéjét az egygyik hozzája hajtá,
Homlok ſzegin rajta nagy ſebet hafitá,
Maſik-is fültôben más nagy ſebet nyitá,
Harmadik mellyében lanczaját taſzittya.
Ez Sebekkel mindgyárt arczal fôldre esék,
Vállát, hátát, fárát edgyſzer-s-mind oklelék,
Mind két karját hamar a' fôldhôz ſzegezek,
Mindeneſtôl rajta tizenkét ſeb esék.
Ennyi ſok vagáſſal midôn le-tagollyák,
Egéſzſzen meg hóltnak nyavalyáſt gondollyák,
Turbáját és ſebit igen meg-kotorják,
Alitván hogy pénzét azokban találllyák.
De reménségekben meg-csalattattanak,
Egy denárral tôbbet mert nem talalának,
Alſó-s'-felsô ruhát rólla le-vonának,
Csak egy lábra valót inában hagyanak,
Sûrû nogatáſſal egy-máſt ſiettetik,
Félvén uton-járo hogy más-is érkezik,
Szokott barlangjokot ſietve kereſik,
Melyben hamarsággal mindenik rejtezik.

Jgy

Igy hagyák-el ſzegényt ſok vereſégekkel,
Sem kezét ſem fejét nem emelheti fel,
Kiáltani ſem mér mert ſenki nints közel,
A'ki nagy kinnyában lenne ſegitséggel.
Immár a'ſzép Nap-is ſzintén délre jött-fel,
Meg is ott fentereg vérben kevert teſtel,
Várja ha valaki menne az úton-el,
Ki Iſtenét nézvén ötöt ſegilne fel.
Azomban egy ember csak hamar el-juta,
Az Aronnak rendin ki ugyan Páp vala,
Jeruſalem felöl vala ennek úta, (e)
De ez történetet csak ingyen ſem tutta.
Halván az ſebeſnek nehéz ohajtását,
Nem közelit hozzá tartoztattya magát,
Gondolván magában hogy ha adgya ſzavát,
Ö néki kell venni egéſzen fel baját.
Ott járását azért akarván titkolni,
Az járt útról el-tér nem akarrá menni,
Csak láb hegyen kezde az útból ki-lépni,
Garczon barázdakon a' ſebeſt kerülni.
Laba ſuhogását de nem titkolhattya,
Mint hogy álnok ſzivét az Iſten jóll láttya,
Mely hogy ez ſzegénnek füleit meg-hattya,

(e) *Luc.* 10. *verſ.* 30.

Ki vagy Uram : ki vagy, nagy ſzóval ki-
áltya.
Meg-győzetvén azért lelki iſmérettől,
Nem ohajtya magát vagy ket felelettől,
Mint hogy értet hol mit az Iſten kőnyvé-
ből,
Azért igy ſzól néki nagy kételenſégből.
Pap vagyok mit akarſz? mi nyavalyádva-
gyon,
Mi okon ohajtaſz kérlek illyen nagyon?
Kinek eſedezel hogy téged ne hadgyon?
Nints itt olly ki néked ſegitséget adgyon.
Monda ott a' Papnak a' meg-ſebeſedett,
Jaj Uram mint járék! én nyavalyás ve-
ſzett,
Az Tolvájok miatt rajtam ſok ſeb eſett,
Itt halok meg hogy ha kezedel nem ve
zett.
Szány-meg azért Uram az Iſtenért kérlek,
Az földről emely-fel talám meg meg-élek
Ne dugd bé fűledet, hogy ſirva beſzéllek,
En-is az Iſtentől reád áldáſt kérek.
Monda a' Pap: nem átom magam ily dolog-
ban,
Mert Szenthely a' hóva járok a' Tem-
plomban,
Makula

Makulā ſem fekély nincs ſemmi tagomban, (f)
Szolgálnom kell Iſtent nékem tiſztaſágban.
Tuddé nem illettünk mi meg-ferteztett,
Nem hurczolunk (mint te) illyen el-vetettet,
Bűdőſt, vereſt, holtat, ſebekről ſenyvettet,
Csak Iſtent tőrvényét mutató Sz. Könyvet;
Papi tiſztem rendi ſem bocsáthat arra,
Hogy gondviſeléſem légyen Iſpotályra,
Sőt, ha az Fő-Papnak e' lenne tuttára,
Reá ſem nézhetnek ſoha az Oltárra. (g)
Halvána' nyomorúlt a' Papnak beſzédét,
Az jó reménſégtől el csúggeſzte, ſzivét,
De még-kinnyában-is egyben fogván kezét,
Eſedezik néki hogy nézze Iſtenét.
Mondván: kérlek Uram meg-is ne ſzomoríts
Az út közepiből csak ki málznom ſegits,
Az más oldalámon talám annyi ſeb nints,
Bár csak a' palczaddal engem arra fordits.
Nem lehet Atyafi (a' Pap igyen felel,)
Nekiálts annyit rám mert ſietnem el-kell,

(f) *Levit.* 21. ℣. *ult.* (g) *Exod:* 29. ℣. 30.

Soha nem nézhetem én a' ſebeſt közel,
Mert jó izön oſztán ennem s'-innom nem kell.
Jób vólna hitvanság hir nélkül meg-halnod,
Hogy ſem tiſztes embert úttyában onſzóinod,
Elég gond én rajtam, hogy-hogy-is kell ſzolnod,
Nem léſzek én néked hiddel azt Borbélyod.
Az ſebektöl beteg hogy ezeket hallá,
Mindgyaráſtó magát halalnak ajanlá,
Mert reméntelenség badgyatt ſzivet fogá,
Azért nagy jaj ſzóval im ez ſzókat mondá.
Jaj hatalmas Iſten immár fejem medgyen,
Mit ſzólla' túdatlan ha a'tudos illyen,
Ingyen ſem reméltem hogy ez el-kerüllyen,
Uram rendely ollyat ki nékem ſegillyen.
Igy ſzólla a' beteg sűrű könyhulláſſal,
Iſtenhez ohájto ſok fohaizkodaſſal,
Az Pap-is el-méne laſſu ballagáſſal,
Nem tölte az údöt ott diſputaláſſal.

PARS

PARS SECUNDA.

EZ után egy fertály orácska hogy telék,
Egy Szentes Levita mindgyáraſt érkezék,
Az Pap után azon úton ügyekezék,
De az nyegéſt halván ez-is meg-ütközék.
Mingyárt elmejében ütközék illy dolog,
Hogy ott ſok emberen gyakran proba forog,
Sebben kinlódik az ki moſt ott zokog,
Azért ö-is balra a' járt utrol ki fog.
Ulſzíza a' gázt ö-is kereſztül a' réten,
Siradoz a' lába ſáron ſeppedeken,
Rakottyás fuz-fak köſzt mind egy-aránt megyen,
Akadoz a' lába mint tövisſes helyen.
Ez lön a' kegyeſſég a' Sz. Levitában,
A' mellyet igy követa' menö úttyában,
Bajos budoklása de lön csak héjában,
Mert igy ſzóll a' ſebes torka ſzakattában.
O Jakobnak Ura, Irgalmas Szent Iſten,
Mi dolog hogy engem csak el-kerül minden,

Ki ez

Ki ez útón járjon csak egy ember ſincsen,
Az-is kerûl engem a' ki moſt el megyen.
Ki vagy Uram kérlek rajtam moſt kônyô-
rûly!
Engem nyomorúltat oh Uram ne kerûly!
Fordics meg útadat tôllem igy el ne hûly,
Hogy az Angyalokkal Menyorſzágban
ôrûly.
Hogy ha ez útadban ſzerencsédet várod,
Hogy én itt hallyak-meg tudom rem a-
karod,
Noha távul mentél de ſzóm tudom hallod
Szóly nékem ha Iſtent lenni ſzûbôl vallod.
A'ſzentes Levita hogy e' ſzókat hallá,
Sz Lélek ſzikrája kemény ſzivét ſzállá,
Hogy rá ne felellyen meg is meg nem állá,
Ki legyen s'-mi lelte meg-tudni jovállá.
Zugolódik. dul, ful, ôrômeſt menne-el,
Meg is kiált tavul de nem megyen kôzel,
Kérdi nemzetérôl, s'-miképpen esett-el,
Hogy-hogy vagyon dolga, hogy-hogy
nem kelhet fel?
Az mint ſzólhat ſzegény mond erre a'ſebes.
Sidó vagyok Uram kérlek hogy meg ne-
veſs?
Az verengezôktôl vetteték nékem les,
Edgy

Egy tagom ſints az mely miattok nẽ ſebes.
Nemzetségem ſzerínt Rubentól ſzármaztam
Eisö ſzűlőt vólt ez a' mint én hallottam,
A' tőb Sidok kőzőtt en-is egyik voltam,
Noha moſt véletlen e' kinra jutottam.
Jőj kőzeleb hozzám a' főldrűl emely-fel,
Ne hadd az Etſzaka hogy itt boritson-el,
Ne oſzozzék a vad kin vallott teſtemmel,
Ezennel meg-halok kérlek hogy temesd-
el,
Ha penig halálom meg egy kicsint halad,
Vezeſs a' városban ne vond igy meg-ma-
gad,
Mert rajtad kivűl más ma reám nem akad,
Talám addig inam ſzintén el-nem ſzakad.
Ha az Iſten nékem az élette-kedvez,
Ez nyomorúlt fejem hóltig te ſzólgád leſz,
Ha penig ez nagy kin ugyan főldhőz ſze-
gez,
Értem az Iſtennek nagy kedve rajtad leſz.
Illy kőnyőrgő ſzavát hogy a' beteg végzé,
A' Szentes Levita mind tegyiben ſzedé,
Nem kell ſzolgálatod néki azt felele,
A' mit érdemlettél abban eſtel belé.
Hallom nemzetedről mondod hogy Sidó
vagy,
El hiſzem

El-hiſzem de bűnöd halma felette nagy,
Hapenig a' Ruben nemzetségéből vagy,
Szintén azónt néked hogy moſt e'kinban vagy.
En Levita vagyok, s'-a' Szent helyen lakom,
A'honnét te jöttél a' mind tőlled halom,
De az ſem leſz néked ez űgyben oltalom,
Mert ottſem ſzolgáltál Iſtent ugy gondolom;
Az Rubennel penig bár ne dicsekedgyél,
Hogy ő nemzete vólt a' kitől ſzűlettél,
Mert ő-is Attyától meg-átkoztatot fel,
Gonoſzul véſz magva a' ki gonoſzul él. (h)
Nem fizeti azt meg ſenkinek az Iſten,
Ki jól téſzen azzal a' ki mind te illyen,
Nem vétſenki magot ſoha-is tengerben,
Bolond ki buzát vét ki kelni fövényben. (i)
Jákob az halálhoz mert hogy közél vala,
Minden Fiait elő hitta vala,
Kinek átkot, s'-kinek aldáſt mondot vala,
Rubennek peniglen imigyen ſzolt vala.
Nem lehet te néked elő ment eleted,
Mert Atyádnak agyát te meg-ſerteztetted
Nagy dologra eddig ezt te nem értetted,
Ez vagyon moſt rajtad ha eſzedben vőtted.

Ne

(h) *Geneſ.* 49. ℣. 3. (i) *Luc.* 8. ℣. 6

Ne onſzoly hát tudván hogy Levita vagyok,
Csak túrjed nyavalyad mert bûneid nagyok,
Terméſzetem gyenge rajtad ha vért látok,
Marczongot teſtedrôl mindgyárt el-ajulok.
Tudod ſemmi fertôt nem ſzeret az Oltár, (*k*)
Mert Iſten mi tôllünk nagy tiſztaſágot vár
Tudhatod ezt te-is ha Templomban jártál
Ha tôllem nem hiſzed tudakozd máſtol bár.
Légy veſzteg talám léſz ki hozzád érkezzek,
A'ki Iſteneſſen veled cselekedgyek,
Mert tiſztem hólnapra Oltárhoz rendeltek, (*l*)
Nem akarom véred hogy reám fecskendgyek,
Azért kell énnékem moſt igen ſietnem,
Szent hivatalomat hogy vegbe viheſſem,
Semmi tiſztátalant nem-is kell illetnem,
Erted immár miért kell téged el-kerûlnôm.
Hogy a' Levitától illy beſzed adaték,
Ezen ſzegény ſebes csak meg-ſzonyolodék,
Az Iſtenben hûti de meg nem csôkônek,

Azero

(k) *Num.* 18. ℣. 2. (l) *Num.* 1.

A zért badgyat ſzája illy beſzédre nyilek.
Ertem hivatalod s'-Levitai tiſzted,
Mely rend ſzerint ſzintén holnap illet téged,
De tsak haſzontalan ebbeli mentséged,
Mert ſzódból ki-tetſzik minden negedseged,
Nem kedves Iſtennél az ollyan áldozat, (*m*)
Nyomorult haſznára a' mely altal nem hat
Az Iſten mondgya ezt mellyet ki-ki halgat, (*n*)
Kőnyőrűlő ſzű kell nékem, nem áldozat. (*o*)
Nem igy cselekedet régen a' Tobias,
Kinél kőnyőrűlőb már nem lehetet más,
Nem vólt ő előtte olly izes jó lakás,
Kit felben nem hagyot ha ſebben fekűtt más.
Sőt midőn Fiátol egykor meg-hallotta, (*p*)
Hogy ſebek mia lőtt egy Sidónak hóltá,
Kedves rendegit-is aztalnál fel-hatta,
S'-őtet el-temet vén a' főjdnek meg-atta.
Szemedben penig te nem látz nagy gerendát
Midőn én ſzememben harogatz kűs ſzálkát,
Mondod

(m) *Pſal.* 50. *per totum.* (n) *Oſeæ* 6. ℣. 7.
(o) *Matth.* 9. ℣. 1. (p) *Tob.* 2.

Mondod bûnôm hoſzta réám ez nyavalyát,
Mert ôsôm hallotta az Attyának átkát.
Az Rubenen ha vólt a' Jakobnak átka,
Hogy Attyanak ágyát ô meg-rutitotta, (q)
Levit is gyilkoſnak Jákob kiáltotta,
Kiért Iſten magvát ſzéllyel el-oſzlatta.
Attol félſz hogy vérem ruhádra fecskendik,
Kiért az Oltárhoz menned nem engedik,
De ha ſzived jobban bûnbôl ki ne kendik,
Pokolbéli kintol ki nem menekedik.
Inkab hordozod te látom a' bojtorjánt,
Mellyért budokláſod moſt kôntôſedre hant,
Hogy ſem a' ſzép aldáſt kit reád nyelvem ſzánt,
Meg-ſzánna engemet ha kérném a' pogánt.
Jgy végze beſzédét az útban fetrengô,
Kinek immár kinnya tiz annál inkáb nô,
Az Levita menvén haragjában for-s'-fô,
Mert a' réá hánt ſzóknak értelme igen bô.

(q) *Geneſ.* 49 ℣. 6.

PARS TERTIA.

AZonbã a'ſzép nap Délrôl el hányotlik,
Meg-is ſegitségre ſenki nem erkezik,
De ô mind halálig csak Iſtenben bizik,
Véli hogy ô tôlle majd meg-ſegittetik.
Az mit kônyôrgeſſel Iſten elôt fel ér,
Azt mind el kôveti sôt kegyelmet is nyér,
Arczal le borúlván térdre kônyôkre kél,
S'-az meg-forduláſra ô tôlle erôt kér.
Noha lelket ming yárt ajanlá Iſtennek,
Teſtét a'vadaknak s'-azok által fôldnek,
Remitô ſok gondok ſzivében ôtlôdnek,
De még ô kinban-is igy ſzóll az Iſtennek.
Uram Seregeknek hatalmas Királlya,
Te birſz mindenekkel azt minden meg-
vallya,
Imé ſegitséged bûnôs lelkem várja,
Adgyad hogy valaki kiáltáſom hallya.
Te ſzabaditad-meg a'ſzegény Danielt, (r)
Kit a'ſok Oroſzlyán éhen-is el nem nyelt,
Amaz harom Iffiú tôlle kegyelmet
nyert, (s)
Azért tûz lang kôſzt is mindenik éneklett.

(r) *Dan.* 14. (s) *Dan.* 3.

Kérlek

Kérlek irgalmadbol én réám-is tekints,
Ez ſzomorú kinomban gyogyitó irral hincs,
Undok bűneimert tőlled el ne taſzics,
Mert rajtad kivűl már ſemmi reménnye nincs.
Olly irgalmas ſzemélyt Fellęged támaſzſzon,
Ki tégedet féllyen s'-engemet meg ſzannyon,
Itt az út kőzepin meg-halnom ne hadgyő
Hogy ſemmi ſene-vad el ne ſzaggathaſſon.
Mert annyi erőm ſints hogy innét fel-kellyek
Bar csak bengeregve egy rejteket lellyek,
Csak egy tagom ſincsē kit fel emelheſſek,
Parancsoly egy embert én Iſtenē kérlek!
Az Siralmas ſebet alig végze ſzávát,
Ottan ſegitséget mindgyarát jőni lát,
Egy Samaritánus vezeti Szamárát,
Tereh nélkűl jőven dudolly a nótaját;
Az ő modgya ſzerént ſzintén azt énekli.
Mennyik az Iſtennek ſok jótéteményi,
Ez úton mennyiſzer járni kell o neki,
Meg-is az Ur Iſten veſzélytől meg-őrzi.
Az enekles kőzben hozzája kőzűl jút,
Lát ott egy holt teſtet niely vértűl igen rút,

De ő mint a' tőbbi az útbol ki nem fút,
Mert ſzivét őntőzi a' Mennyei Sz. kút;
Láttya hogy a' Sidó él, de meg-csendesűlt,
Mert vere ki-folyván minden teſte meg-
hűlt,
Az Nap melegétől bőn ugyan meg sűlt,
Hogy Folvájok miatt meg-mezitelenűlt.
Gyorſon elé véve kicſin ſzelenczejét,
Melyben tartya vala gyogyito eſzkőzét,
Olajjal meg-hintven bé-kőtőze ſebét,
Ottan néki ſzólván igy kezde beſzédet.
Serkeny fel nyavalyas ki vagy és hól jártál,
Mi lelt ſebek miatt hogy igy el-aluttál,
Azt tudám előbſzőr hogy ugyan meg-
holtál,
Tekincs réám s'-meg vidúlſz ha moſt el-
badgyattál.
Kelly-fel ſies kelly-fel magad ne hadd igy-el,
Im én-is ſegittek a' ſok verből űlly fel,
Szóly beſzélyén velem miképpen eſtél-el,
Ha reám tekinteſz meg-eledcz ezennel.
Ottan egy kezével fel-emeli fejét,
Az maſikkal penig meg fogja job-kezet,
Apolgattya tőrti vérben fagyott ſebét,
Végre meg-eſzmődvén igy fordittya
nyelvét,

Oh

Oh életnek Ura hatalmas Teremtő,
Szegény bűnősökön ingyen könyörűlő,
Halal kapujában életre vihető,
Bezzeg nagy jó téted a' melly most hozzám jő.
Igazán mondotta ez Habakuk Prophéta, (t)
Vard az Urát s'-el jó a' mint meg-mondotta,
Im hogy fejem magát az halalnak atta,
Az életet nékem Isten akkor atta.
Honnet jöttél Uram Istennek nagy szente?
Talám a' Tobiásnak te voltál vezére?
Nem Azariás-é szentségednek neve?
Mond-meg ha nem te vag' az Angyalnak jele?
Mert midőn halálban szintén el-aluttam,
Hozzám jövésedben semmit-is nem tuttam,
Az te kegyes szódat mi helyen hallottam,
Ugy tetszik kinomból ugyan meg-ujjúltam.
Sebeimnek noha nagy vagyon nyilások,
Kiknek tűrhetetlen vólt imint fajdalmok,
Ugy tetszik immáron hogy ugyan gyogyulok,
Nevedről jó Uram azért túdakozok.

 Monda:

(t) *Hab.* 2. ℣. 3.

Monda: Oh nyomorult mit faradcz most azzal?
Hogy nevem tudakozd, mert nem vagyok Angyal,
Sôt el-vetett ember hidd-el azt bizonnyal,
Az miolta egygyútt lakom a' Sidókkal,
En Samaritánus vagyok nem tagadom,
Te penig Sidó vagy a' mint Szódból hallom,
Gyûlôltôk tûk minket azt en nyilván tudom, (u)
De én mind'ezeket csak Istenre hagyom.
Affelôl én téged e'kinban nem hadlak,
Mert kegyes emberek kôsztetek-is vadnak,
Noha velûnk igen ritkán társolkodnak,
De nekem kôztetek sokak jó szót adnak.
De meg nem csak minket gyûlôlôltôk ugy értem.
Hanem kôsztetek-is jô szeretet nincsen,
Minden Prophetákot meg-ôlôk buntelen,
Még a' Messiást-is gyûlôlitek szörnyen.
En Samaritánus vagyok a' mint hallád,
De szándékom ez hogy viselljek gondot rád,

Isten

(u) Job. 4 ℣. 9.

Iſten dolga lőtt ez a' mint meg-is vallád,
Szánlak-is jó ſzomízéd mert nagy a' nyavalyád.
Imint hogy fel-holton téged találálak,
Noha nem érzettem vérből ki mosálak,
Sebeidben olajt tőltvén ſzóllitálak,
Adgy hálát Iſtennek hogy fel-alilttálak.
Más-felé kellene ugyan moſtan mennem,
Ez Szamárral vagyok, nincsen ſemmi terhem,
Üllyfel a' határa im ſegittek menten,
Meg-gyogyitlak en, vagyon annyi pénzem.
Azonban hogy őtet mezitelen láta
Ingét, Köppenyeget teſtére fel-ádá,
Csak alſó Gúnyáját ő magának hadgya,
Az Sebes beteget Szamárra fel-tolya.
Immár hogy mennének Jeruſalem felé,
Az meg-vidult beteg mint járt meg-beſzélle,
Hogy őtőt meg-ſzánta ſzépen meg-köſzöné,
Az ballagás közben beſzédet igy kezdé
Igazan mondod azt Uram réá térek,
Az Sidok tutokét hogy igen gyűlölnek,
Társul venni penig ugyan nem-is mérnek,

Magokról (hogy ſzentek) mert mind ugy itilnek (x)
Sôt a' Phares rendin lévô kevély duſok,
Az hoſzſzú kôntôzû Szent Phariſæuſok,
Minket-is ugy tartnak kik vagyunk kôz Sidok,
Hogy ne légyûnk nékik ſemmiben-is tárſok.
Az Prophéták ot-is mind egygyig gyûlôltek
Kegyetlen halállal ôkôt mind meg-ôltek,
Kit negygye vágtanak kinek fejét vettek,
Eſaiáſt ugyan kette fûreſzéltek.
Az Meſſiáſſal-is moſt azt cselekedik,
Hogy Iſtentôl jôtnek ôtôt nem iſmérik,
Bôlcs tanitáſáért halálrá ûldôzik,
Ezenkét napſalám ugyan meg-is ôlik.
Mind-az-által Uram ne gondoly moſt azzal,
Hogy ellenkezéſtek vagyon a' Sidókal, (y)
Mert azt hatta Iſten nagy parancsolattal,
Hogy kûlômbôzzenek tôlletek ſzokáſſal (z)
De a' baratkozáſt ſoha nem tiltotta,
Sôt a' jó téteményt ugyan parancsolta,
Kivalt-képpẽ penig mikor ſzûkſég hoſzta,
Meg a' termeizet-is ezt belénk óltotta.
Az mi-

(x) *Matt.* 23. ℣. 6. *Matt:* 6. ℣. 5. (y) *Luc.* 9.
(z) *Matth:* 10.

Az miképpente-is moſtan cselekedtél,
Midôn nagy kinomban engem nem ke-
Ha nem ſebeimben olajat tôltôttél, (rûltél,
Hogy gondomat viſeld ſzamárodra tôttel.
Noha penig nincsen én velêm egy hutod,
De jutalmát ennek ſoha el nem veſzted,
Mert mikor ſzerentsed ſziveſſebben kéred
Akkor fizeti-meg ezt az Iſten néked.
Hogy én moſt az utban ſebekben fekûttem,
Ohajtozó ſzókkal keſervefen nyegtem,
Kettô-is ment ott el én felekezetem,
De ôk meſzſze fôldre el-kerûltek engem.
Azoknak egyike ugyan Szent Pap vala,
Az maſik peniglen ſzerzetes Levita,
Az Iſten tôrvényét mindenik jól tutta,
Egygyik-is igazán de meg nem tartotta.
Job lôl azért Uram te nékem ezeknél,
Mert ôk el-kerûltek de te könyôrûltél,
Hogy azért én velem ily jót cselekedtél.
Jutalmad bô légyen az elô Iſtennél.
En Jeruſalemben edgyes ember vóltam,
Sok gondolatim kôſztbumban ki indul
tam,
Jerichóban menni ſzokſzor tartakoſztam,
Magam moſt meg unván útnak ugy in-
dultam.

De lámely véletlen rósz szerencsén jarék,
Harom verengezőt az útban találék,
Nagy vereſęg kőzött rajtam ſok ſebeſęk,
Ruham-is teſtemről tőllők le-vonaték;
Az Samaritánus mind ezekre igy ſzóll:
Hallottam gyakorta ezt a' Tudoſokról,
Bóldog az az ember a' ki tanul máſrúl,
Azért én-is ſokſzor tartottam ezuttol.
Mezitelen vóltod néked-is ſajnállom,
De nagy ſebeidet annal inkáb bánom,
Ruhamot-is tólled hidgyed hogy nem ſzánom,
Ingem is viſeld-el ugyan néked adom.
Ott a'beſzéd kőzben a' Váraſt el-erik
Az nap is le-menvén ſzinte alkonyódik,
Az Samaritánus azon tudakozik,
Hogy egy Szalláſt lellyen melly néki is tetſzik.
Gyorſon mutatának egy Vendég-fogadót,
Az nyugodalomra alkalmatos és jót,
Az Gazdát kőſzontvén monda néki illy ſzót,
Találtok Uram itt kenyeret, húſt, és ſót.
De honnét jőttetek es kik vadtok mond-meg,
Mi lelte társodat hogy olly igen nyeg,
La melly

La melly veres rajta mind vagh s'- mind
Köppenyeg,
Vadak ſzaggataké hogy olly igen beteg.
Talám gonoſz gyötri mely halovány arczul?
Avagy meg vagdaltak meñyi vére indúl,
Jaj hatalmas Iſten hogy hog' járt ily rútúl,
mennyi ſeb ván rajta ſoha meg nem gyo-
gyúl.
Noſza fogjuk Uram mert ſzintén el eſik,
Nem ſzálhat ez igy le hogy ha le nem ve-
ſzik,
Jöſztetek tö Szólgak innét állyon egygyik
Tul emellye lábát csak gyengen a' máſik.
Ott egyenló ſzivel mind Gaz-s'-mind Szól-
gak,
Az Szamárrol ſzegint ſzépen le-ſzallitták,
Egy kies Tornáczban ágyat meg-csinálak,
Gazda is el-küldé hogy az Borbélyt hinak.
Az Samaritánus béſzélli azomban,
Mint találta ſzegint fel hólton az útban,
Az ſok ſebek miatt vona got nagy kinban,
Hogy a' Tolvájoknak eſett vólt markok-
ban;
Más a' Borbély-is ottan el-érkezék,
Az két-fel ſzomſzéd-is mindenik bé-lépék
A' Samaritánus imigy gondolkodék,
Hogy

Hogy azok láttára Gazdával alkunnék,
Ezek elött azért mingyárt tudománt tön,
Az erſzényben nyulván két pénzt onnat ki-vön,
Mellyet ſzokás ſzerint az aſztalra le-tön,
Az Gazdának penig illy feleletet tön.
E' két pénzrôl Gazda csak ugy gondolkodgyál,
Hogy gyogyulásában ennek forgolódgyál,
Im jelen a' Borbély vélle meg-alkudgyál,
Etérôl, ittárol, ſzorgalmatoskodgyál.
Ha mit kôlteſz ennek etére itara,
Vagy a' gyogyitáſnak mi léſzen az árra,
Mikor viſzſzá jövök gondom léſzen árra,
Faratságodnak-is meg-léſzen jutálma.
Azomban jó Borbély hozzád illy ſzóm vagyon,
Tunyaságod miatt hogy ez meg ne hállyon,
El-megyek én: Iſten véletek marádgyon,
Illyen tôrtenettôl benneteket ójjon.

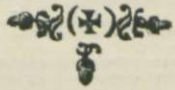

AP-

APPLICATIO.

EZ Hiſtoriának hallok a' beſzédét,
Laſſuk-meg imáron annak ez értelmét,
Mert nem vonnya ſenki jól a'hegedűjét,
Ha az fel-tött notán nem tartya elméjét.
Ennek az értelme halhaczcza meg-kettő,
Egygyikben mi róllunk ſzóllot Üdvözitő
A' maſikat penig magáról mondgya ő,
De titkos értelmet mindenik keres ő,
Az elsö reſzével Urunk azt tanittya,
Az Törvény tudóknak mikoron azt mondgya,
Nom az az embernek az ő jó baráttya,
Kivel rakonságát és egy hűtit tartya.
De az nyavalyáſon valaki kőnyörűl,
Mikor kára léſzen annak ő nem örűl,
Ha ſegitséget kér ſziyeben hozzá fűl,
Ennek az Iſten-is léſzen ſegitségűl.
Az mafodik Réſznek titkos az értelme,
Mellyet midőn fel lél az emberi elme,
Meg-láttya mely bővös az Iſten kegyelme
Kit Szent Fia által a'bűnőſſel közle.
Mert mikor az Iſten az embert teremte,
Tiſzta ſzent életben ötöt helyheztete,

Dego-

De gonoſz kivánság farkából ki-vete,
Iſten haragjában a' magát ugy ejté,
Az mikent ez ie-jöt az Jeruſalemből,
Ugy távozot ember, el az Ur Iſtentöl,
Jerichóbã menvén az mondot Sz. helyből,
A' Szátan hazában méne az ſzentségböl.
Az gonoſz kivánság az gyönyörű kérben,
Mikoron indúla az ember ſzivében,
Szintén akkor elęk a' látrok kezében
Kik harman vóltanak ha vötted eſzedben.
Egygyik a' teſt a' ki csak gonoſzra vágyik,
Maſodik a' Sátan ki csak olálkodik,
Harmadik e' Világ ki-is hizelkedik,
Tizenket ſebekben ezekröl kinlódik.
A' Seb azert a bun egygyik a' gyilkoſság, 1.
Kinek a' maſikja a' rút paraznáság, 2.
Harmadik ſeb amaz balványozo vakſág 3.
Negyedik peniglen az orzó hamiſság, 4.
Az ötödik-is rút a' gyakor réſzegség, 5.
Hat a' harag-tartó fene kegyetlenség, 6.
Az hetedik penig a' fukar föſvénység, 7.
Nyólczadik a' Szitok, ugyanéktelenſęg; 8.
Az kilenczediknek neve az Irigyſęg, 9.
Tiz a' ragalmazo fertelmes nyelveſſęg, 10.
Tizenegy a' hamis hütü vakmerüſęg, 11.
Mind ezeknek Annya amaz rut ke- 12.
vélyſęg. Erted

Erted már a' Tolvajt a' melly a' te tested,
Az Ördög s'-ez Világ kik vagdalnak téged
A' Sebek a' fok bûn nyomorgattyak lelked,
Mert Istentel hattad s'-az ördög bir téged.
Az fel-hólton hagyás a' karhozat úttya,
A' meg-fosztás penig a' jók el-hagyása,
Papnak s'-Levitának héjában járása,
Hogy a' Törvény róllunk bûnt le nem mothattya.
Az Samaritánus az Ur Christust jedzi,
Ki az embert szómván e' bûnbôl ki-veszi,
A' Vendég-fogádó a' Szent-egyház képi.
Bûnbôl vigasztalást a' bé-kötést jedzi.
A' két pénz példázza két Sacramentumot,
A ygy az O és Uj két Testamentumot,
Kikbôl legeltetik Tanitók a' nyáját,
Az hatra maratt pénz jövendô jutálmát.

VÉGE.

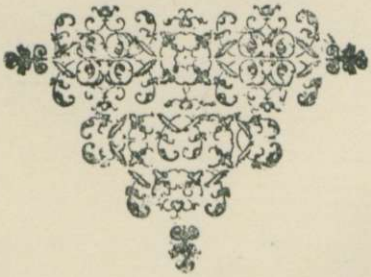

IV.

AZ SZIKSZAI Templomon gyakorlott Iſtennek itileti; az mellyet Iſten az ô bôlcs itiletibûl az gonoſz embernek fel gyujtani meg engedett, és az benne lévô ſok Joſzággal és Tizenkilencz emberrel egyůtt áz Tůz altal meg eméſztetett.

Mellyet Verſekben ſzedett edgy az bujdoſok kôzzůl.

LÔTSEN.

M. DC. XCIV.

O Nagy gyáſzos ido a' Kire jútottunk, Meg ízokot bűnűnk ért-im vagyon ſiralmunk, Iſten ellen valo partért kár valláſunk, A' mellyeket ſoha mi le-nem irhatunk.

Eztt ſzűlte Atyaink ſzámtalan ſok vétke, Gyakorlott bűnökbűl fözött kedves étke, Hogy mi fijak jűnénk valaha eſzűnkre, Lelkűnket fordítnánk csak a' jó Iſtenre.

Hamiſság, irigység, mordság, hitelenség, Gonoſz, ſzó, és ſzándék látás, kegyetlenség, Szitok, átok, harag, és békételenség, Eztt ſzűlé ez hellynek az Iſtentelenség.

Hát ha meg gondollyuk fijak mi utankat, Meg láttyuk bizonnyal az mi romláſunkat, Igy eſzűnkben veſſzűk mi kárvallaſunkat, Mellyért puſztitotta Iſten váraſunkat.

Innen

Innen vagyon Iſten kit ſzeret meg veri, Mert az jó Atya-is ugyan ezt miveli, Az melly fiát jobban s'-kedvesben ſzereti, Őt egyebek felet gyakran fenyegeti.

De nem azért veri hogy őtet gyűlőlné, Igy ő haragjanak terhét rea vetné, De hogy akaratyát nekie mivelné, Teremtojét Attyát ekképpen tiſztelné.

Nézd meg Uram moſtan az mi eſetűnket, Mert nem tagadhattyuk az mi vétkeinket, Mellyekért oh Iſten verten verſz bennűnket, Es meg ſzomoritod az mi ſziveinket.

Nem laddé Templomunk mind amaz nagy Aron, Ollyan volt minekunk mint eros Halcion, Az melly győnyőrkődik mint az erős Sion, Mert álla Iſteni ez hatalmas karon.

Hatalmasb oſtora nincsen az Iſtennek, Az tűznél gyakorta, mellyel az embernek, Kincse és joſzága Földrűl tőröltetnek, Melly-is oldalára im álla ez helynek.

Mert ha meg tekintyűk az mi Templomunkat, Es a' kőrűl valo ſzép Parochiánkat, A'-hoz kőzel valo drága Oskolankat, Meg égette nem kerűlte határokat.

Siralom jajgatas jaj-ſzó nagy ohajtás, Siralmás kiáltás ſzivbeli haborgás, Iſtennek hatalmas oſtorán csak ſivás, Hallaték ſzűntelen ez napon jay mondás.

Mert némelly leányát némelly ſmét Annyát, Némelly ſok joſzágát, nemelly hazastſárát, Némelly ſok arannyát nemelly ſzép ruháját. Sirattya jaj-gattya illyen nagy romláját.

Ez napon veze el ſzikſzonak Tárháza,

háza, Az mellybůl gyakorta ſok ſzegényt taplálá, Sok kegyetlenek-nek mellybůl ſáfárkoda, Hogy ſzegény fejének maradáſt találna.

Itt veſze el kintcse itt minden ſzépſége, Ittſoknak élete itt ſoknak öröme, Itt öltözék feje gyáſzban és vig kedve, Itt marada ſoknak ſzerelmes cselédgye.

Imé moſt-is raytunk haragja Iſtennek, Rendelési ellen mert éltünknevének. Es ellene jartunk ö ſzent ſzerzejinek, Ezzel adunk okot minden bůntetésnek.

Eſzt ſzerzék minekůnk Atyaink ſok bůnök, Minden napon ellened valo ſok vétkek, Az mellyeket mi-is bůnösök követůnk, Jaj jaj már minekůnk mert igen vétkeztůnk.

Moſt-is ſzolgaltunk mi az kik mi ſzolgaink, Voltanak mivel az mi álnokságink, Meg ſoka ſodtanak gya-

korlott bůneink, El teſtem hadtak sőt nevelték gonoſságink.

Az mi hozzánk kűldőtt Iſten Prophetait, Meg utálván meg vetettűk ő ſzolgáit, Semminek tartottuk az Urnak hagyáſit, Labunk alá nyomtuk ő Parancsolatit.

Ez az oka hogy im̃áron ő is minket, Nem nezvén nem tugya mi veſzedelműnket, Be dugya aſzent fűlet hogy űvőltesűnket, Ne hallana es nem ſzanna meg bennűnket.

Mienk oh Ur Iſten az ortza pirulás, Meg-is érdemellyűk hogy amaz nagy romlás, Reánk jőjjőn ellenſęgtűl ſzidalmazás, Ez ſzikſzay nap kőzt légyen nagy káromlás.

De kérűnk tégedet tőbbé fegyveredet, Szánd meg hiveidet és adgy csendeſséget, Az mi ſziveinkben őnts tellyes őrőmet, Fordicsd el mi rólunk az veſzedelmeket.

Mind

Mind ezeket Iſten azért eselekedte, Hogy ſzent tekintetit minden ember féllye, Ô Szent Tanacsának légyen kôztůnk helye, Es igy rettegteſſęk tôlůnk nagy ereje.

Farjul ki tétettůnk minden embereknek, Az kik kôrůlôttůnk laknak ellenſęgek, Es az kik utzáin el mennek ez helynek, Feljeket csovalvan minket sůvôltônek.

Ez nagy kárvallásban mi nem csůggegyůnkel, Sôt inkab ôrvengyůnk Iſtennek vig ſzivel, Juſſanak eſzůnkben ezek nagy ôrômmel, Hogy az nagy Ur Iſtent ſzolgallyuk éltůnkel.

Jollehet moſt minket kárral-lát togatott, De tudom vég képpen ô el nem taſzitott, Mint ô ôrôkſegét magának valaſztott, Szolgállyuk vig ſzivel kiket még meg tartott.

Ne csudálkozzál hát ki ezeket hallod, Hogy minket Iſtenünk ezzel látogatott, Ne mond azt felôlünk hogy immar el hagyott, Hiſzem orſzágábul vigaſztaláſt nyuitott.

Békeſęg iſtápja kegyeſſęg pálczája, Vigaſság olayja nagy ôrômnek árja, Igaſságnak Attya Joſágnak ô habja, Hit allandoſága mi helyünk meg ſzállya.

Az ezer hatſzazban es nyoltzvan kilentzben, Az ſzent György havának utolsó hetiben, Ez romlaſunk keſett nekünk keſervefen, Olvashad ez irott egyûgyû verſekben.

VEGE.

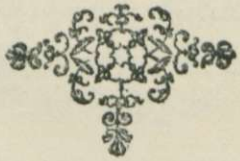

Mága ſirálmas ſorſat keſergő MAGYAR *THALIA*.

Ad notam: Jaj melly ſiralmat es vilag.

1.

HAllyatok meg zokogását,
Magyar Thalia ſiralmat,
Mikent keſergi romlását,
Szomoru ſorſát.

2.

Há ſzivem tablája nyilnék.
Mély álmom tuled távoznék,
Fejem Forráſsa változnék,
Hogy konyvezhetnék.

3.

Mert az Ur reám haragját,
Fel gerjezte ſebet lángját,
Ellenem forditá átkát,
Boſzſzu áláſát.

4.

Meg ſokaſitá az csapáſt,
Határimban az Jajgatáſt,
El valtoztata az áldáſt,
Es eöröm mondaſt.

5.

Ki valék tündöklö haza,
Vagyok idegenek váza,
El húllott ſzépségem máza,
Szemem meg áza.

6.

Bűneim ſertö fullánkja,
Mivélte hogy csapás habja,
Reám borujjon melly árja,
Iſten haragja.

7.

Koronám földhöz veretett,
Rab háj rajta nevelkedet,
Mellyet ſzivem el epedet,
Eröm el véſzet.

8.

Idegenre eörökſégim,

Szal-

Szallotak ékes házaim,
Nevelik ezek javiaim,
Sûrû ſiralmim.

9.

Kenyerembenalig eſzem,
Vizemét nagy árron véſzem,
Szomſzédimtul nevettetem,
Hátra vettetem.

10.

Idegen kezet nyujtotta,
Javaimat el prædálta,
Nemzetemet meg rontotta,
Fôldre tapotta.

11.

Meg vidalmûlt hogy birvelem,
Fél émélkedet ellenem
Ha velem nem léſz Iſtenem,
El fogy feregem.

12.

Valakikittaltal mennek,
En rajtam mind ſûvôltenek,

Let

Lettem esusſága mindennek,
azért nevetnek.

13.

Haboruſágot ſzenyvedek,
Nyugodalmat nem lelhetek,
Még pihenéſt ſem vehetek,
Jót nem nézhetek,

14.

Kőnyvéim orczámon folynak,
Mert határim puſztittatnak,
Lakoſim ſzellyel bujdosnak,
Sirnak s' ohajtnak.

15.

Meg ſzűne eőrőme ſzivemnek,
Nincs vig eneke nyelvemnek,
Mert mindőn felől ſértenek,
Káral illettnek.

16.

Szomoruán' fohászkodom,
Mert nincſen földi gyámolom,
Igyełógyot allapatom.
Siralmas ſorſom.

Uram

17.

Uram előtted ſzivemet,
Kitöltöm mikent az vizet,
Fel emelem kezeimet,
Láſſad igyemet.

18.

Mivel jo voltod az egig,
Fel fuat ne bűnted ſokáig,
Csapáſod ne tarcs mind éltig,
Elegéld eddig.

19.

Hol vadnak régi ſzerelmim,
Indullyanak meg béleim,
Csekerűlly meg mert népeim,
Nyőgnek frigyeſim.

20.

Légyen békeség főldemben,
Ujics meg bagyat lelkemben,
Hogy téged vig éneklésben,
Algyalak Amen.

VEGE.

Igaz meg-iratása egy Csudatermetnek, mellyet az 1692. Esztendőben, Boldog-Aszszony havának harmadik napján Bol Schweiszteritz névő falubán Schweinitz tól félmér földnyire egy Juh ellet; ez mit jelentsen, csak Isten tudgya a' mint bővebben meg érthetnyi ez Enekből, mellynek notaja:

Szolit minket Christus Urunk, &c.

JEr Férfiak és Aszonyok, nagy csuda dolgot hallyatok, melly történt bizonyossan: / : ez esztendő follyásában, boldog aszonynak havában, meglőtt nyilvánságossan.

Az Bol-Schweiszteritz faluban, melly van *Slesia* országban, közel Schweinitz Városhoz:/: Egy Juh nagy csudálatossan, ellett egy Bárányt buglyássan, mellyet ez irás ki hoz.

A' bárányanak fejér gyapja, szokás szerint ábrázatja, volt néznyi kőllemetes:/: De feje csudálatossan, vala formálva buglyássan, fől-állot s'-volt egyenes.

A' két fül közőt elsőben, volt három uynyi szélessen, fölyűl gőmbőlű vala:/: fekete s'-halaván szinű, páva farkával egyezű egyenessen áll vala.

Sok fős'-alatson Emberek, csudálván nézték személyek, e' dolgot ő szemekkel:/: mivel emberek tudtára, illy csuda-termet láttára, nem hallatott fülekkel.

Két

Két egész nap ele ugyan, de az után igen gyorsan, nem vévén juh magához :/: De magától el-taszitván, semmiképpen nem szoptatván, juta ő halálá. hoz.

Oh czifra Ember nézd itten, oktalan állattal Isten, mutatja te pompádat :/: a' mellyel a' te lelkedet, pokolra eyted testedet, örök kinra magadat.

Isten föl-fuvalkodságért, a' Lucifett pompaságért taszitotta pokolra :/: Te-is el-merültél abba, a' nagy gonosz czifraságba, nem mehetz menyországra.

A' szép Jesus szegénységben, jöve mézitelenségben, élt és meg-is holt abban :/: ő alázatosságával, és keserves halálával, nyerte, ne jussl pokolba.

De mostan minden föl fordult, az egész világ meg-bodult, a' czifraságot úzi :/: De a' czifraság valaha, hoz kinokat, kiknek soha, meg nem szünik nagy bűz.

Czifraság által bé csusznak, nagy ésfok vétkek bé-másznak, kiváltképpen bujaság :/: Jay ki által botránkozás, jön-ez nyilván igaz mondás, annak lész örök jajság

Most más meg nem választhatnyi, Nagyot kicsinyt nem tudhatnyi, nints közöttök külömbség :/: Ki ma faluról Városba, jöt mindgyátt vagyon buglyája, mind egyeránt Nemesség.

Soknak igen fodor haja, van de kenyér nélkül foga, egy garas sintsházában :/: mindenét a' mi-e' vagyon, minden napon azt csak nagyon, önti czifraságában.

Azért oh Aszonyi Rendek, Magdolnát ti kövessétek, térjetek a' Christushoz :/: Hagyátok-el az

nagy

sagy pompát, csokolyátok Christus lábát, fordul ván Jesustokhoz.

Ha nékem el nem hiszitek, a' mit most jelentek néktek, azt mondván hogy nem igaz :/: Hites sétek magatokkal, hogy Bécsbe hozták bizonyal ott meg-látnyi, hogy igaz. Amen.

Németből Magyarrá fordittatott die 28. Martij Anno 1692.

A' Kegyes Lélèknek Lelki vigaſztaláſt ſzerzö

IDVESSÉG PAISSA,

Mellyet:

AZ ISTEN Anyaſzent-edgy-háznak a' Magyar Nemzetben levö igaz tagjainak lelki haſznokra.

Forditott

AVENARIUS JANOSBÓL.

OSZTOPANYI PEBNYESZI SIGMOND.

LÖTSEN,

BLEWER SAMUEL által,

M. DC. XCIII.

1933/34 4802

M. Kir. Horthy Miklós-Tudományegyetem KÖNYVTÁRA SZEGED

Clarissimo Dño Michaeli Rotaridessio pro memoria & recordatione offert Joañes Van Balmarg junior.

Pro reminiscentia et perpetua recordatione exiguum et vilem libellum resignat C. D. Rotaridissio Joañes Van Balmarg

Clarissimo Dño Michaeli Rotaridesio in tesseram in fucata amicitia dona dat Joañes Van Balmarg